

РЕШЕНИЕ

№ 2

гр. София, 25.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на тринадесети януари през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА

Членове: полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ
подп. ВАСИЛ М. ПЕТКОВ

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ П. С.А
като разглежда докладваното от подп. ВАСИЛ М. ПЕТКОВ Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20246000600070 по описа за 2024 година

Производството пред Военно-апелативния съд е по реда на чл. 313 и сл. от НПК. Образувано е по въззивна жалба на подс. С. И. С. с ЕГН ***** и въззивна жалба на частните обвинители Г. С. Б. и М. С. Б. срещу Присъда № 260000/12.06.2024 г. постановена по НОХД № 79/2019 г. по описа на Военен съд – Пловдив. С атакувания съдебен акт подсъдимият е признат за виновен в това, че на 02.12.2016 г. около 17:24 часа, на първокласен път 1-6 на км. 305 +700, в землището на с. К., общ. К., обл. СЗ, при управление на МПС – л.а. „.....“, модел ..., с рег. № нарушил правилата за движение по пътищата: чл. 20, ал. 2, изр. първо от ЗДвП – „Водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със съС.ието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в съС.ие да спрат пред всяко предвидимо препятствие“ и чл. 77 от ЗДвП – „При заслепяване водачът е длъжен да намали скоростта и при необходимост да спре“, вследствие на което допуснал ПТП, като на около 0.5 м. – 1.5 м. северно от южната граница на платното за движение и на 2 – 3 м. западно от източния

край на асфалтовата отбивка на стопански път към с. К., с предна дясна част на управлявания от него автомобил блъснал в дясната ѝ страна пешеходката Р.М. Б., ЕГН ***** и по непредпазливост ѝ причинил смърт, след което избягал от произшествието, поради което и на основание чл. 343, ал. 3, б. „б“, вр. ал. 1, б. „в“, вр. чл. 342, ал. 1 от НК, вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК осъден на две години лишаване от свобода, като е признат за невиновен и оправдан по първоначално повдигнатото му обвинение деянието да е извършено в нарушение на чл. 20, ал. 2, изр. 2 от ЗДвП. На основание чл. 343г, вр. чл. 37, ал. 1, т. 7 НК подсъдимият е лишен от правото да управлява МПС за срок от две години. На основание чл. 66, ал. 1 НК изпълнението на така наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода е отложено за срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила. Осъден е да заплати сумата от 579,00 лева разноски по досъдебното производство за експертизи по сметка на РУ – К., в полза на Държавата по бюджета на съдебната власт по сметка на Военен съд – Пловдив сумата от 13 386,38 лв. разноски по съдебното производство за възнаграждение на вещи лица и пътни разноски, а така също и да заплати на частните обвинители Г. С. Б. и М. С. Б. сумата от 800.00 лв. разноски за адвокатско възнаграждение. Решаващият съд се е разпоредил веществените доказателства, приложени по делото, да бъдат унищожени като вещи без стойност, след влизане на присъдата в сила.

В съдебно заседание въззивната жалба (с допълнение) на подсъдимия С. се поддържа. Защитникът адв. Е. от АК – П. счита, че е налице противоречивост в оценката на доказателствата от страна на първоинстанционния съд, който е подбрал подходящи доводи и съображения от части от експертизата по делото, а самото отхвърляне на един вариант и възприемането на друг, говори за несигурност на мотивната част на присъдата. Излага доводи, че липсват конкретни доказателства за вина на подсъдимия и има пълно противоречие в приетото от съда какво точно се е случило. Поддържа, че при избор на вариант всяко съмнение следва да се тълкува в полза на обвиняемия, а от мотивите на съда става ясно че е налице съмнение, което се тълкува във вина на подсъдимия. Сочи, че е възможно ПТП да е станало в 19 ч. и че подсъдимият не е бил заслепен при инцидента. Поддържа също така, че подсъдимият не е избягал от местопроизшествието, а е слязъл от автомобила и когато не е установил пострадал човек е тръгнал, а пострадалата е преминавала през пътя неправомерно преминаване и предвид

нейния ръст, не е могла да бъде забелязана дори и през деня, когато са я търсили. Защитникът адв. Е. сочи, че при инцидента пострадалата е била употребила алкохол (с концентрация 0,18 промила – при аутопсията) която не е била преизчислена към часа на смъртта и този факт не е коментиран от съда. Настоява, че обвинението не е доказано и тотално разколебано и за самия решаващ съд. Поддържа искане да бъде отменена присъдата в осъдителната част и да бъде постановена нова такава, с която подсъдимият да бъде признат за невиновен и оправдан изцяло. Алтернативно, като сочи вътрешната противоречивост на мотивите на присъдата, предлага тя да се отмени и да се върне делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд. При личната се защита подс. С. се присъединява към тези доводи и сочи, че произшествието е станало през тъмната част на денонощието, не е бил заслепен преди сблъсъка, не е имал възможност за реакция, а след това е спрял и като не е намерил пострадало човешко същество решил, че е ударил животно и продължил. В последната си дума подсъдимия поддържа, че не е укривал автомобила си след ПТП.

Повереникът на частните обвинители адв. Б. от АК – С., като поддържа въззивната им жалба, изтъква, че по делото са налични доказателства, че: при удара подсъдимият е видял силует, който не е бил на животно, пострадалата (макар и дребна на ръст жена) е носела бял чувал, подсъдимият не е следил пътната обстановка и бил е заслепен, а след удара е осъществил бягство от местопроизшествие. Счита, че в случая, при определяне на наказанията, решаващият съд неправилно е приложил разпоредбата на чл. 55 от НК, макар и наказателен процес да е прекомерно забавен. Пледира на подсъдимия да се наложи наказание лишаване от свобода около средния предвиден в закона размер и да бъде увеличен размера на наказанието лишаване от право да управлява МПС, като бъде приложена разпоредбата на чл. 49, ал. 2 от НК.

Участващият във въззивното производство прокурор, като счита че присъдата, в частта относно виновността на лицето е изцяло правилна и законосъобразна, счита че правилно наказанията на подсъдимия са определени при условията на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК, но намира същите за занижени. Пледира за увеличението на сроковете на наложените наказания от 2 години на 2 години и 10 месеца, с изпитателен срок вместо 3 години – 4 години и лишаване от право на управление на МПС за срок от 3 години.

В производството пред първата инстанция подсъдим е бил и Т. Д. – по обвинение в престъпление по чл. 387, ал. 1, пр. 3 от НК. В съдебното заседание от 12.06.2024 г. по искане на подс. Д. и неговия защитник, на основание чл. 289, ал. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 3 НПК и във вр. чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 4 от НК, решаващият съд е прекратил наказателното производство по отношение на него. Прекратителното определение не е атакувано и е влязло в сила.

Военно-апелативният съд констатира, че въззивните жалби са процесуално допустими, като подадени от страни имащи право и интерес да обжалват, в срока по чл. 319, ал. 1 от НПК. Разгледани по същество същите са **неоснователни**, по следните съображения:

Въззивният състав намира, че първата инстанция правилно е възприела фактологията по делото, основното в която е следното:

На 02.12.2016 г. около 15 – 15,10 ч. подс. С. И. С., заедно с Т. Д. и свид. Я.Д., потеглили с личния на подсъдимия автомобил „..... ..“ с ДК №, от с. Г.М. обл. С., към гр. С.. Движили се по подбалканския път ПП-І6, като подсъдимият управлявал автомобила през цялото време, св. Д. се возел на задна седалка в дясно, а Т. Д. бил на предна дясна седалка. В 16,52 ч. автомобила управляван от подс. С., преминал през контролна точка на АПИ „К.“, а в 17,05 ч. – през контролна точка „Т.“ и около 17,25 ч. стигнал до км. 305+700, в землището на с. К. обл. СЗ. Пътят бил ориентиран в посока „изток – запад“, с едно платно за движение, с две ленти – по една за всяка посока. Пътният участък бил прав и равнинен, с асфалтово покритие без неравности, с маркировка – единична прекъсната линия между двете ленти за движение, всяка с ширина от 3,80 м. В южната част на пътя, по посоката на движение на подсъдимия, имало банкет с широчина от 2 метра, след което – бетонен отводнителен канал, широк 1,5 м. и дълбок 0,7 м.

Около 17,25 ч. времето било облачно и студено, а подс. С. управлявал автомобила по суха пътна настилка с около 70 км/ч., в условията „на полумрак“, като Слънцето било залязло и се намирало от 6 до 12 градуса под хоризонта. Срещу него автомобили се движели на светлини, в колона. Когато автомобила му достигнал до отбивката в южна посока към с. К., подс.

С. бил заслепен от фаровете на движещите се срещу него МПС, но не намалил скоростта на движение, респективно – не спрял. В това време пострадалата Р. Б. се прибираща към с. К. и носела със себе си бял чувал с орехи, които събрала преди това. Тя започнала да пресича пътното платно в участъка, пред автомобила управляван от подсъдимия, от ляво на дясно спрямо оста му на движение (от север на юг). Подс. С. забелязал нейния силует вляво пред автомобила си, задействал спирачната система, но настъпил удар между предната дясна част управляваното от него МПС и дясната страна на пострадалата. След удара човешкото тяло изхвърчало на около 14,5 – 15,5 м. от мястото на удара в посоката на движение на лекия автомобил (югоизток) и паднало в отводнителния канал встрани от пътното платно. В следствие на удара пострадалата Р. Б. получила травматични увреждания, несъвместими с живота.

След реализиране на удара, подс. С. спрял в дясно на банкета и с Т. Д. и свид. Я.Д., видели повредите по автомобила „..... ..“ с ДК № Тримата огледали пред автомобила и зад него до мястото на удара, светейки си с фенерчетата от телефоните си, забелязали множеството парчета – пластмасови части, стъкла и други части от автомобила, но не открили труп на човек или животно. Макар подсъдимият да съзнавал, че блъснал човек, тримата се върнали до автомобила и продължили пътя си. Никой от тях, вкл. подсъдимият, не сигнализирал за случилото се на органите на полицията (директно или на тлф. 112). Тъй автомобила имал видими повреди, а десния му фар бил счупен и не светел, за да не бъде спрян за проверка от полицията, подсъдимият напуснал главния път по който се движил до момента и тръгнал по маршрут гр. Н.о, гр. Г., с. К., подминали гр. С. (за където били тръгнали първоначално) и отишли в с. Ж.В., обл. С. – при родителите му. Там подсъдимият прибрал автомобила „..... ..“ с ДК № в гараж в къщата на баща си, а свид. Н. – негов зет, откарал Т. Д. и свид. Д. с личния си автомобил в гр. С.. При пътуването им, в с. К., паднала предната решетка на автомобила, а подсъдимият я прибрал в колата.

На 04.12.2016 г. в РУ на МВР – К. се получил сигнал за изчезване на пострадалата Р. Б. и тя била обявена за местно издирване. На 05.12.2016 г. свид. Б. – син на пострадалата, открил трупа ѝ в канавката на първокласния път I-6, на км. 305+700, в землището на с. К.. Чрез издирвателни действия, на 07.12.2016 г., подс. С. бил установен като извършител на деянието.

От заключението на назначената СМЕ (ДП т. 2, л. 2 – 6) е видно, че на пострадалата Б. са били причинени множество травматични увреждания, смъртта ѝ се дължи на разкъсването на аортата, довело до бърза и масивна кръвозагуба, като смъртта е настъпила бързо и е била неизбежна. Състоянието на трупните изменения отговаря на смърт от две и повече денонощия, предвид престоя на трупа при ниски температури. Самите увреждания са причинени от действието на твърди тъпи предмети с голяма кинетична енергия и отговарят да са били получени по механизма на блъскане на пешеходец от автомобил.

От физико-химичната експертиза от ДП се установява наличие на 0,19 промила алкохол в кръвта на пострадалата, без наличие на упойващи вещества.

От заключението на назначената АТЕ (ДП т. 2, л. 12 – 55) е видно, че при настъпване на удара около 17,25 ч. климатичните условия са били в състояние на полумрак (дрезгавина, здрач). Ударът е настъпил върху южната пътна лента на платното за движение, по широчина на около 0,5 – 1,5 м. северно от южната граница на платното за движение. Скоростта на автомобила преди удара е била около 70 км/ч., а в момента на удара около 53 км/ч. Водачът на автомобила е имал техническа възможност да наблюдава, възприеме и съобрази направлението и скоростта на пострадалата от дистанция повече от 100 метра. Скоростта е била технически съобразена в конкретната пътно-климатична обстановка с общата видимост на къси светлини. При движение при здрачаване, при навлизане на пешеходката на платното за движение, както и при навлизане на пешеходката в южната лента с бавен или спокоен ход водачът е имал техническа възможност да установи автомобила си преди мястото на удара и да предотврати произшествието. Както правилно е посочил решаващият съд, в тази експертиза е изследван и втори вариант – възможността ПТП е настъпило в тъмната част от денонощието, около 19 ч., при пътно-климатични условия на тъмнина.

От заключението на назначената Комплексна СМЕ и АТЕ (ДП т. 2, л. 61 – 114) е видно, че от характера и разположението на травматичните увреждания в момента на удара пострадалата е била с дясната си страна към автомобила. Скоростта на автомобила на подсъдимия в момента на удара е била около 53 км/ч., а преди него – около 70 км/ч. Скоростта на движение на пешеходката е невъзможно да се определи обективно. При движение при

здрачаване, т.е. около 17,25 ч. на инкриминираната дата, при навлизането на пострадалата на платното за движение, респективно при навлизане от нейна страна в южната пътна лента на платното за движение с бавен или спокоен ход, подсъдимият е имал техническа възможност да установи автомобила си преди мястото на удара и да предотврати по този начин произшествието. С оглед терена и определената видимост е имал и техническата възможност да наблюдава, възприеме и съобрази направлението и скоростта на пешеходката от момент, в който тя е навлезнала или вече се е намирала на платното за движение от дистанция повече от 100 метра преди да достигне мястото на удара и така да съобрази скоростта и направлението на автомобила си, за да не настъпи удар. И тук вещите лица са дали втори вариант на заключението си с оглед времето на настъпване на произшествието – около 19 ч., при пътно-климатични условия „тъмнина“.

Според заключението на ВЛ по назначената в съдебно заседание СМЕ (т. 6, л. 1408) по изследваните веществени доказателства с № 1 и 2 има кръв, която не е човешка, а по обект № 3 няма кръв. Обект № 1 и 3 са човешки косми, а обект № 2 е животински косъм. Фрагментите от човешки косми не са подходящи за изследване по метода на ДНК профилирането на ядрена ДНК.

От заключението на ВЛ по назначената от решаващия съд комплексна СМЕ и АТЕ (т. 6, л. 1432) е видно, че представените за изследване обекти са предназначени за вграждане в л.а. „.....“ и по местоположение се намират в зоните на установените повреди на лекия автомобил на подсъдимия и добре отговарят да са именно от този автомобил. Скоростта на движение преди удара е била 70 км/ч., а по време на самия удар е била около 53 км/ч. В това заключение са разработени варианти каква е дължината на видимост към пешеходец с тъмни дрехи в тъмната част на денонощието. Опасната зона за спиране на автомобила, при скорост от 70 км/ч е 66,42 м, а при скорост от 53 км/ч – 45,23 м.

От заключението на ВЛ по назначената петорна комплексна СМЕ и АТЕ (т. 7, л. 1631) се установява, че по изследваните веществени доказателства с № 1 и 2 има кръв, която не е човешка, а по обект № 3 няма кръв. Обект № 1 и 3 са човешки косми, а обект № 2 е животински косъм. Фрагментите от човешки косми не са подходящи за изследване по метода на ДНК профилирането на ядрена ДНК. Установените по делото деформации по

автомобила на подсъдимия могат да бъдат причинени от съприкосновение с животно, но не всички, а само част от тях. Като са изхождали от степента на предизвиканите нарушения по автомобила, експертите дават заключение, че при 45 килограмово животно (т.е. с тегло, близко до това на пострадалата жена) те ще са по-големи и локализирани в ниските части на колата, в областта на предната броня и предната маска на автомобила. При удар с животно (най-вероятно куче), с оглед морфологията на намерения косъм, би било невъзможно да настъпят повредите по предното панорамно стъкло в долния десен ъгъл на височина от 108 см. от пътното покритие, както и да се деформира дясната колона на предното панорамно стъкло на височина 110 см. от пътното покритие. При един евентуален удар с животно, независимо какво е то, биха останали значително количество косми по детайлите на автомобила в областта на съприкосновението.

Видно от митохондриална ДНК експертиза (т. 8, л. 1872), изследвания бял косъм не е човешки, тъмното покритие по дължината на влакнестия обект не е човешка кръв, а за тъмното петно в предния край на половинката на орехова черупка не се определя ДНК профил.

Тук следва да се отбележи, че процесуалният закон (чл. 339, ал. 2 от НПК) не задължава въззивния съд да обективира в решението си нов цялостен и пълен анализ на доказателствената съвкупност, освен в случай, че изрази несъгласие с някои от фактическите и правни изводи на първостепенния съд. Когато обаче мотивира съгласие с възприетите от първата инстанция фактически положения, въззивният съд не е задължен да анализира отново тази съвкупност, а само да даде отговор на доводите на защитата.

В тази връзка, след собствена съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, Военно-апелативният съд ще посочи, че изцяло подкрепя доказателствения анализ на първата инстанция. Затова въззивната инстанция ще акцентира, че също счита, че описаната фактическа обстановка се установява: частично от обясненията на подс. С., включително и прочетените на основание чл. 279 от НПК от досъдебното производство (ДП т. 3, л. 8) и тези по НОХД 63/17 г. по описа на ВС – Пловдив (т. 2, л. 530), отчасти от показанията на свид. Я.Д., включително и приобщените по реда на

чл. 281 от НПК (т. ДП л. 65 и т. 1, л. 149 от НОХД 63/17 г. по описа на ВС – Пловдив), от показанията на свид. Г. Б. от ДП, прочетени по реда на чл. 281 от НПК, от показанията на свид. М. Б., прочетени на основание чл. 281 от НПК от ДП, от показанията на свид. Н., включително и приобщените по реда на чл. 281 от НПК (т. 1, л. 151 от НОХД 63/17 г. по описа на ВС – Пловдив), от показанията на свид. П., от веществените и писмени доказателства и извършения следствен експеримент и и въз основа на заключенията на проведените в производството експертизи.

Правилно и мотивирано първата инстанция е дала вяра частично на обясненията на подс. С. от съдебното следствие (включително и пред друг състав на съда), както и на тези от досъдебното производство в прочетените им части, че: на 02.12.2016 г. тримата, с личния му автомобил тръгнали от с. Г.М. за гр. С. около 15 – 15,10 ч., че спирали само веднъж по пътя, че в района на произшествието той бил заслепен от насрещно движещите се автомобили, че забелязал силует да пресича лентата му за движение и че блъснал този силует, констатираните от тримата поражения по автомобила му, маршрута им на движение след реализираното ПТП. В тази им част неговите обяснения хармонизират с кредитираната доказателствена съвкупност и не влизат в противоречие с възприетите варианти на назначените по делото АТЕ, комплексни СМАТЕ и СМЕ, както и със заснетото от камерите на АПИ (по специално за приблизителния час на процесното ПТП). Обясненията на подсъдимия пред първата инстанция, в останалата им част – сочещи за време на ПТП около 19 ч. и твърденията, че не е бил заслепен, правилно не са кредитирани. В тази им част те стоят изолирани от доказателства на които решаващият съд е дал кредит на доверие и отчетливо представляват негова защитна теза. Не съответстват и на резултатите от изследването на експертите даващи заключение, насочващи към извод, че ПТП е станало при условията на сумрак, а подсъдимият е можел да спре в рамките на осветения от фаровете му участък, при движението му с около 70 км/ч и видимост към пострадалата при навлизането ѝ платното за движение от повече от 100 м. пред автомобила на подсъдимия, при опасната зона за спиране от 54,74 м.

ВоАС, като не намира основания за съмнение в правилността на изготвени на досъдебното производство СМЕ на труп (т. 2, л. 2 – 6 ДП) и ХЕ (т. 2, л. 8 от ДП), счита че следва да се кредитират заключенията на съответните експерти, така както е сторил това и решаващият състав.

Правилно и с мотиви, които напълно се споделят от въззивната инстанция, ВС – Пловдив се е позовал на заключението на АТЕ (т. 2, л. 12 – 55 от ДП), като е изложил доводи, че относно нейната правилност не възникват никакви съмнения – изготвена е компетентно, от вещо лице с необходимата професионална квалификация, знания и опит, а заключението е научно обосновано и аргументирано. ВоАС подкрепя изложеното от първата инстанция за възприемане на първия ѝ вариант за часа на настъпване на процесното ПТП, а именно 17,24 – 17,25 часа. Настоящия състав намира, че именно това време на настъпване на инцидента се установява от събраните по делото относими доказателства – кредитираните части на обясненията на подс. С., показанията на свидетеля-очевидец Я.Д. (особено в частта където пояснява, че след инцидента, тримата са били на местопроизшествието от „шест без десет до шест и половина“ – т. 4, л. 985 на гърба), показанията на свид. П., справките от АПИ (т. 2, л. 367 – 368 от НОХД № 63/17 г. по описа на ВС – Пловдив). По делото е безспорно установено, че: тримата пътуващи в автомобила „.....“ с ДК № са тръгнали около 15 – 15,10 ч. от с. Г.М. обл. С., че по време на пътуването до мястото на инцидента са спирали само веднъж, че в района на К. процесния автомобил е преминал в 16,52 ч., а в района на с. Търничени – в 17,05 ч., че след инцидента, тримата са били на местопроизшествието от „шест без десет до шест и половина“, показанията на свид. П., справките от АПИ (т. 2, л. 367 – 368 от НОХД № 63/17 г. по описа на ВС – Пловдив). Всичко тези доказателства дават възможност достатъчно точно да се установи часа на станалото събитие 17,24 – 17,25 ч, така както е прието в заключение по АТЕ – първия вариант. Затова резонно решаващият състав не е възприел, като противоречащо с кредитираните по делото доказателства, времето на настъпване на произшествието да е около 19 ч., респективно – инцидента да е настъпил при пътно-климатични условия на тъмнина (втория вариант от експертизата).

Комплексната СМЕ и АТЕ (ДП т. 2, л. 61 – 114) е изготвена професионално, компетентно, задълбочено и като няма съмнения за нейната правилност и научна обоснованост, следва да си кредитира в първия вариант, както това е сторил и ВС – Пловдив, приемайки, че часа на настъпване на произшествието е 17,24 – 17,25 часа. Няма основания атакувания съдебен акт да не се базира и на заключението на СМЕ (т. 6, л. 1408).

Заключението на експертите по назначената в съдебното

производство комплексна СМЕ и АТЕ (т. 6, л. 1432) е обосновано, изготвено компетентно, от специалисти ползвали съответните научни методи. Затова резонно първостепенният съд се е позовал на нея в частта ѝ относно следните обстоятелства: че представените за изследване обекти са предназначени за вграждане в л.а. „..... ...“ и по местоположение се намират в зоните на установените повреди на лекия автомобил на подсъдимия и добре отговарят да са именно от този автомобил, както и че скоростта на движение на автомобила преди удара е била 70 км/ч., а по време на самия удар е била около 53 км/ч. Правилно ВС – Пловдив не се е позовал на тази експертизата, в останалата ѝ част (какво е могло да се случи, ако пешеходецът е с тъмни дрехи и ако произшествието се е случило в тъмната част на денонощието около 19 ч.) – хипотеза, без конкретна доказателствена подкрепа.

Заклученията по петорната комплексна СМЕ и АТЕ (т. 7, л. 1631), както и това по митохондриална ДНК експертиза (т. 8, л. 1872) следва да се ценят – и двете заключения са мотивирани, изготвени от специалисти, ясни и обосновани.

По отношение на всички проведени в хода на наказателното производство експертизи настоящата инстанция ще обобщи, че няма основания за съмнение в обективността, безпристрастността и наличието на специални познания на съответните вещи лица, поради което следва да се кредитират техните заключения (по част от експертизите – във варианти, посочени напред в изложението) – така както законосъобразно е процедирал и ВС – Пловдив.

Всички доказателства кредитирани от настоящия състав и от ВС – Пловдив, по същество са безпротиворечиви, взаимно допълващи се в логична връзка и последователност едно спрямо друго, а обсъдени в процеса на верификацията им поотделно и в тяхната съвкупност, по безспорен начин установяват фактите относно авторството, времето, мястото и механизма на причиненото ПТП (със смърт на пострадалата), заслепяването на водача и квалифициращото обстоятелство на бягство от произшествието.

При така установената фактическа обстановка ВоАС намира, че и от обективна и от субективна страна подс. С. С. е осъществил престъпление по чл. 343, ал. 3, б. „б“, вр. ал. 1, б. „в“, вр. чл. 342, ал. 1 от НК, като на

02.12.2016 г. около 17,24 часа, на първокласен път I-6 на км. 305 +700, в землището на с. К., общ. К., обл. СЗ, при управление на МПС – л.а. „.....“, модел ..., с рег. № нарушил правилата за движение по пътищата: - чл. 20, ал. 2, изр. първо от ЗДвП – „Водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие“ и - чл. 77 от ЗДвП – „При заслепяване водачът е длъжен да намали скоростта и при необходимост да спре“, вследствие на което допуснал ПТП, като на около 0.5 м. – 1.5 м. северно от южната граница на платното за движение и на 2 – 3 м. западно от източния край на асфалтовата отбивка на стопански път към с. К., с предна дясна част на управлявания от него автомобил блъснал в дясната ѝ страна пешеходката Р.М. Б. и по непредпазливост ѝ причинил смърт, след което е избягал от произшествието. В тази насока решаващият съд е направил верен правен извод.

Факта, че подсъдимият е управлявал МПС и е предизвикал процесното ПТП – следователно е автор на деянието, съдът намери за установен от всички безпротиворечиви кредитирани доказателства, посочени напред в изложението.

От обективна страна основните въпроси стоящи за решаване по това дело, освен астрономическия час на ПТП, е и дали е осъществено или не заслепяване на водача подс. С., както и негово бягство от местопроизшествието. Приетите от настоящия състав и ВС – Пловдив доказателствата в тези насоки по безспорен начин установяват, че ПТП е осъществено около 17.24 ч, при условия на здрачаване, че водача е бил заслепен от светлините на насрещно движещи се автомобили, но забелязал пострадалата като човешки силует, както и факта, че е избягал от местопроизшествието и променил първоначалния си маршрут на движение към гр. С..

ВоАС, също както и първата инстанция счита за безспорно, че подс. С., при управлението на процесното МПС е нарушил правилата за движение по пътищата: чл. 20, ал. 2, изр. първо от ЗДвП – „Водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се

съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие“ и чл. 77 от ЗДвП – „При заслепяване водачът е длъжен да намали скоростта и при необходимост да спре“. Именно тези нарушения на правилата за движение по пътищата от страна на подсъдимия, са в пряка причинно-следствена връзка с последвалото ПТП, като с нарушаването им той сам се е поставил в невъзможност да предотврати ПТП и в този смисъл е станал причина за настъпването му, при което на пострадалата Р.М. Б., са били причинени травматични увреждания обусловили смъртта ѝ. Подсъдимият е въздействал с управляваното от него МПС пряко и непосредствено върху пострадалата, в резултат на което е настъпила биологичната смърт на пострадалата Б.. Между ПТП и настъпилата смърт на пострадалата е налице причинно-следствена връзка, тъй като в резултат именно на нараняванията от това ПТП е настъпила смъртта ѝ, която е в каузална връзка с нарушенията по чл. 20, ал. 2, изр. 1 и чл. 77 от ЗДвП – подсъдимият не е отчетел наличните неблагоприятни фактори, имащи отношение към безопасността му на движение (здрачаване и движение на фарове, интензивен насрещен трафик, приближавал е отбивка за населено място), а когато е бил заслепен от светлини на насрещно движещи се автомобили – не е намалил скоростта или спрял. В конкретиката на казуса, както правилно е отбелязал ВС – Пловдив, при напълно предвидима ситуация, макар и при движението си пострадалата да е нарушила правила по ЗДвП, появата на пешеходец на пътното платно не може да се окачестви като непредвидена опасност. Основното в случая е, че подсъдимият е можел да спре в рамките на осветения от фаровете на автомобила му участък, тъй като се е движил със скорост от около 70 км/час, която е позволявала да спре в границите на осветения от фаровете участък, имал е видимост към пострадалата в момента когато тя е навлезнала (макар и неправомерно), или вече се е намирала на платното за движение, от повече от 100 метра, при опасна зона за спиране от 54.74 м., ерго – ударът е бил технически предотвратим и не би настъпил, ако подсъдимият беше съобразил поведението си с правилата за пътено движение, визирани в чл. 20, ал. 2, изр. 1 и чл. 77 от ЗДвП.

ВоАС споделя напълно и намира за ненужно да преповтаря

подробните мотиви, изложени от решаващия състав, че в казуса е проявен и квалификация признак по чл. 343, ал. 3 от НК – след като е причинил по непредпазливост смъртта на Б., подсъдимият е избягал от местопроизшествието. По делото се установи безспорно, че той е напуснал мястото на ПТП, не е уведомил органите на полицията въпреки, че е съобразил, че удара е бил с човешко същество, отклонил е движението си от главния път по който е шофирал до инцидента и продължил движението си по второстепенни пътища, променил е крайната дестинация на пътуването, оставил повредения автомобил в гараж, а установяването му като водач на автомобила от ПТП е осъществено след издирвателни мероприятия от полицейските органи. Подсъдимият, като правоспособен водач с достатъчен опит, е бил наясно със задълженията си по чл. 123 от ЗДвП, но въпреки това не е уведомил органите на МВР за ПТП с пострадало лице и не е взел мерки за обезопасяване нето му. По делото се установи, че при удара подсъдимият е видял силует, а при оглеждането от него и спътниците му на мястото на ПТП са установили деформациите по автомобила, а в непосредствена близост – включително и вещи на пострадалата. Ерго – той напълно е съзнавал, че е блъснал човек, а не животно. Макар и при проведената ДНК експертизата да не е установено, че изследваните веществени доказателства произхождат от пострадалата, експертите по петорната комплексна СМЕ и АТЕ (л. 1710), ясно сочат, че част от деформациите по автомобила на подсъдимия могат да бъдат причинени от животно, но повредите по предно панорамно стъкло (в долен десен ъгъл на височина 108 см от пътното платно) и деформациите по дясната колона на предното панорамно стъкло (на височина от 110 см от пътното покритие) – при една единствена хипотеза удар с човек.

Субект на престъплението е всяко наказателно отговорно лице – подс. С. е пълнолетно вменяемо лице и по време на извършване на деянието е бил в съС.ие да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си. От субективна страна престъплението е извършено от подсъдимия С. по непредпазливост във формата на небрежност – той не е целял и не е предвиждал обществено-опасните последици, но в конкретната ситуация е бил длъжен и е могъл да ги предвиди. Подсъдимият е нарушил чл. 20, ал. 2, изр. първо и чл. 77 от ЗДвП, могъл е и е бил в съС.ие да предотврати вредоносния резултат и ако бе съобразил поведението си с посочените правила, не би допуснал настъпването на ПТП.

С оглед гореизложеното въззивният съд приема, че подс. С. К. е извършил престъплението за което е предаден на съд – по чл. 343, ал. 3, б. „б“, вр. ал. 1, б. „в“, вр. чл. 342, ал. 1 от НК, като причина за извършването му е незачитането на правилата за безопасност на движението по пътищата.

Макар и присъдата да не се атакува в тази ѝ част, ВоАС подкрепя решаващия състав в правния му извод, че подс. С. не е нарушил правилото на чл. 20, ал. изр. 2 от ЗДВП, предвид безспорно установеното, че в пътната ситуация той е управлявал процесния лек автомобил със скорост от около 70 км/ч при ограничение за тази част от пътния участък от 90 км/ч, като произшествието се е случило на здрачаване. Затова правилно подс. С. е бил оправдан по този пункт от първоначалното обвинение.

За да определи наказанието, наложено на подс. С. по вид и размер, ВС – Пловдив е взел предвид както обществена опасност на деянието и начина на осъществяването му, така и степента на обществена опасност на личността на подсъдимата. В случая се касае за деяние със сравнително висока степен на обществена опасност, обуславяща се от динамиката на този вид престъпления в страната, както и от характера на охраняваните обществени отношения осигуряващи безопасността на движението по пътищата и гарантиращи живота и здравето на гражданите. Едновременно с това, подсъдимият е личност с невисока степен на обществена опасност. Затова и преценката на военния съд за определяне на наказание при условията на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК е правилна, тъй като са налични многобройни смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства – чистото му съдебно минало, трудовата му ангажираност, добрите му характеристични данни включващи и дългогодишен стаж с професионално развитие като офицер от БА. Така също следва да си отчете и безукорното процесуалното поведение на подсъдимия в хода на наказателното производство, спомагащо за изясняване на обективната истина. Със значителен намаляващ отговорността потенциал разполага и правилно отчетения от решаващия съд дълъг период от време, който е изминал от извършване на деянието, до постановяване на присъдата (почти 8 години), като в този аспект е съобразена и практиката на ЕСПЧ, касаеща неразумна продължителност на наказателното производство по смисъла на чл. 6 §. 1 от ЕКЗПЧОС. Настоящия състав стои твърдо на позиция, че при изтичане на

относително голям срок след извършване на престъплението, водещото свойство на едно наказание следва да е неизбежността, а не строгостта измервана чрез неговата тежест. При определяне на конкретните размери на наказанията, следва да се отчете и факта, че пострадалата Б. е пресичала пътното платно в нарушение на правилата по ЗДвП и с поведението си е допринесла значително за настъпването на съставомерния резултат.

Затова ВоАС счита наложеното от първата инстанция, при тези условия, наказание лишаване от свобода за срок от 2 години за справедливо, което без да осъществява ненужно по-тежка наказателна репресия върху подс. С. е такова, че да не създаде у него погрешно усещане за безнаказаност и да му посочи, че корекция е възможна, че има реален шанс той да се поправи, като съобразява в бъдеще поведението си със законоустановените правила за движение по пътищата в страната. Предвид наличието на всички материално-правни предпоставки за приложението на чл. 66, ал. 1 от НК, с оглед постигане целите на наказанието и преди всичко поправянето на подсъдимия, не е необходимо ефективното изтърпяване на наказанието лишаване от свобода. Според ВоАС ефективно изтърпяване на наказанието лишаване от свобода от подсъдимия, би било неоправдано. Безспорно се касае за тежко транспортно произшествие с настъпила смърт на едно лице, но изтъкнатото напред в изложението, със сигурност не предпоставя за поправянето на подсъдимия, той реално да търпи наказанието лишаване от свобода. В разглеждания случай ефективното изтърпяване на наказанието от подсъдимия за престъплението, което е извършил, би се свело само и единствено до самоцелно и безсмислено възмездие, тъй като обективно липсва необходимост той, близо осем години след осъществяване на деянието, да се изолира тепърва от обществото, за да се въздейства положително върху него. Със своя живот и професионален път като офицер от Българската армия до момента подсъдимият е показал, че не е личност с висока степен на обществена опасност. Действително в страната има висока нетърпимост към престъпленията по транспорта, но решаващия критерий за отлагане изтърпяването на наказанието се обуславя именно от това, дали е обществено оправдано и целесъобразно за реалното поправяне на подсъдимия, той ефективно да го изтърпи. С оглед изложеното ВоАС приема, че са налице условията на чл. 66, ал. 1 НК за отлагане изпълнението на наказанието лишаване от свобода по отношение на подсъдимия С. и за постигане целите по чл. 36 НК не е необходимо той да бъде принудително

изолиран от нормалната среда, в която живее, както и да се прекъсне неговото професионално развитие в БА. Затова настоящият състав намира, че ВС – Пловдив правилно е отложил изпълнението му за минималния изпитателен срок от 3 години, предвид личността на подс. С..

Също така, законосъобразно, с оглед императивния характер на разпоредбата на чл. 343г вр. чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК, първата инстанция е наложила на подс. С. и наказание „Лишаване от право да управлява МПС“. Правилно решаващият съд е определил срока му от две години, като е съобразил разпоредбата на чл. 49, ал. 1 от НК и всички фактори (посочени вече), влияещи в процеса на определяне на едно наказание.

Въззивния съд намира наказанията наложени на подсъдимия от ВС – Пловдив, за справедливо определени, подходящи като комплекс за постигане на целите, визирани от законодателя в чл. 36 от НК. В индивидуализацията си те са необходими и достатъчни за оказване на предупредително, превъзпитателно и възпиращо въздействие както върху подсъдимия (в случая – при приоритет на личната превенция), така и върху останалите членове на обществото. Затова въззивния съд не намира основание за интервениране върху частта по наказанието на атакуваната присъда. Затова ВоАС преценява като неоснователни съответните възражения на страните (с противоположни искания) за изменение на размера на лишаването от свобода, отлагането на изпълнението му и продължителността на лишаването от право да управлява МПС.

Неоснователни са възраженията на защитата, че обвинението е тотално разколебано (и за самия съд), че е налице противоречивост в оценката на доказателствата, а са подбрани „подходящи доводи и съображения“ от части от експертните заключения. Акцент защитата поставя върху приемането от решаващия съд на варианта, че ПТП е осъществено около 17.24 ч, при условия на здрачаване. Няма спор, че съдебен акт не може да бъде постановен и мотивиран само въз основа на съдебната експертиза (способ за събиране и проверка на доказателствата, когато за това са необходими специални познания), но в случая решаващият състав безсъмнено е установил подлежащите на доказване обстоятелства по авторството, механизма, обективната и субективната страна на престъплението, причинно-

следствената връзка между извършеното от подсъдимия и вредоносния резултат (конкретно – и часа на ПТП), като е извършил обективен анализ на всички доказателствените източници. Единствено съдът разполага със суверенно право да прецени кои доказателства да цени и кои да игнорира, а това, че изводите му не съвпадат с мнението на която и да е от страните, не означава, че анализа им е превратен, избиращ и непълен. В конкретния случай ВС – Пловдив е спазил принципите за обективно, всестранно изследване на доказателствения материал, необходимо за правилното решаване на делото и формиране на вътрешното му убеждение. Настоящият състав ще посочи принципно, че при наличие на две групи доказателства които не хармонизират помежду си и не могат самостоятелно да опишат в пълнота процесни събития, съдът следва да установи фактическите обстоятелства, като изгради своето умозаключение основно върху неутрални доказателствени източници – показания на незаинтересовани от изхода свидетели, писмени документи, веществени доказателства, както и заключения на вещи лица, които да надгради с онези свидетелски възприятия и обяснения, които са в унисон с тези доказателствена база. В случая решаващият състав е процедирал точно така – стъпвайки на заключенията на вещите лица (в приетия от него вариант за час на инцидента и вероятния механизъм на причиняването на ПТП), надграждайки със свидетелски показания и отчасти с обясненията на подсъдимия, използвайки метода на дедуктивен анализ и житейска логика, правилно е установил главния факт в процеса. Съображенията, изложени в атакуваната присъда, относно доказаността и средствата за установяване на фактическите положения са изведени от доказателствения материал логически правилно, при спазване на процесуалния ред. Те дават възможност на страните и на контролиращата инстанция да проследи формирането на вътрешното убеждение на решаващия съд по фактите, включени в обхвата на чл. 102 от НПК, а събраните доказателства като обем, съдържание и интензитет, удовлетворяват стандартите на втората алинея на чл. 303 НПК. Настоящият състав ще отбележи, че известния дефицит на преки доказателства, описващи в пълното процесните събития, не може да обоснове извод за недоказаност на обвинението. Теоретично една присъдата може да почива дори само на косвени доказателства, стига по безспорен начин да е установена тяхната фактическа и логическа връзка и последователност, която в цялост да

разкриват всички съставомерни елементи на престъпно поведение и на тази основа да не е възможен друг извод, освен този за извършеното деяние и авторството му. Тук следва да се отбележи, че по делото е събрана достатъчна доказателствена съвкупност (като система от непосредствени и косвени доказателства), водеща до единствено възможния извод, че подсъдимият е автор на престъплението и разкриваща в пълнота механизма на извършването му. ВоАС не установи факти по делото, който да пораздат съмнение в тази поредица.

Защитата поддържа и възражение, че отхвърляне на един вариант на експертизата и възприемането на друг (досежно часа на ПТП и оттам – дали пътните условия са били на сумрак или при тъмнина), говори за несигурност в мотивната част на присъдата. Излагат се и доводи, че при наличие на съмнение по делото, следва да се приеме това положение, което е в полза на подсъдимия, а съдът е обсъждал само относимия към повдигнатото обвинение вариант от експертизата. Тези възражения на защитата са напълно несъстоятелни. Предимството на защитата (*favor defensionis*) да се ползва от принципа „*In dubio pro reo*“ (всички съмнения следва да се разрешат в полза на обвиняемия), се активира само тогава, когато приложимите правни норми или фактологията по делото са неясни и двусмислени. Конкретния случай обаче не е такъв – решаващият съд аналитично се е аргументирал защо приема единия и отхвърля варианта посочени от експертите по Комплексната СМЕ и АТЕ за възможен час на ПТП-то 19 часа (при настъпила тъмнина), ерго – за съда няма съмнение и тук този принцип, не може да намери приложение.

По отношение на възражението, че подсъдимият не е бил заслепен при ПТП-то и досежно квалификацията „бягство от местопроизшествието“, настоящият състав посочи съображенията си напред в изложението и не намира необходимост от тяхното допълване.

ВоАС не възприема и възражението, че е налице „тотално съпричинителство“ и пострадалата с неправомерното си преминаване и факта, че е била употребила минимално количество алкохол – на практика сама е предизвикала ПТП-то. В тази насока практиката на върховната инстанция и останалите съдилища в страната е единна в насока, че дори и нерегламентираното пресичане на пътното платно от пешеходец не

освобождава водача от задължението да вземе мерки за неговата безопасност, като намали скоростта, а при необходимост – да спре, за да избегне сблъсък. Поведението на пострадалата е отчетено при определяне на конкретните наказания на подс. С.

Правилно и в съответствие с изхода на делото, ВС – Пловдив е определил размера на разноските и ги присъдил в тежест на подс. Д. С., осъждайки го да заплати 579 лева по сметка на РУ – К., в приход на бюджета на съдебната власт по сметка на Военен съд – Пловдив сумата от 13 386,38 лв. и на частните обвинители Г. и М. Б.и – 800 лева.

В производството пред въззивната инстанция частните обвинители Г. С. Б. с ЕГН ***** и М. С. Б. с ЕГН *****, видно от Договор за правна помощ и съдействие от 21.11.2024 г. (л. 29 ВНОХД № 70/24 г. на ВоАС), са направил допълнителни разноски в размер на размер на 3600 лв. за възнаграждение на повереник. Предвид искането им и на основание чл. 189, ал. 3 от НПК, в тежест на подс. С. следва да се присъдят и тези разноски.

Веществените доказателства, приложени по делото, следва да се унищожат като вещи без стойност, след влизане в сила на атакуваната присъда.

Предвид всичко изложено, настоящият състав не намира основания за отмяна или изменение на атакуваната присъдата, която, като правилна и законосъобразна следва да бъде потвърдена.

Водим от гореизложеното, на основание чл. 338, вр. чл. 334, т. 6 от НПК, Военно-апелативният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 260000/12.06.2024 г. постановена по НОХД № 79/2019 г. по описа на Военен съд – Пловдив.

ОСЪЖДА подс. С. И. С. ЕГН ***** с адрес гр. С., ЖК „С. З.“ № **ДА ЗАПЛАТИ** на частните обвинители Г. С. Б. с ЕГН ***** и М. С. Б. с ЕГН *****, сума в размер на 3600 (три хиляди и шестстотин) лева, за направените от тях разноски във въззивното производство.

Решението може да се обжалва и протестира пред Върховния касационен съд на Република България, в петнадесет дневен срок от получаване на съобщенията за изготвянето му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____